

[Oluf Pedersen.]

Blanding af godt og ondt. Med Hensyn til Erstatningerne synes jeg, man har været for paaholdende. Det er mig, saaledes helt uforsaaeligt, at der ikke er foreslaaet Erstatning til Togattentaternes Ofre undtagen i de Tilfælde, hvor man kan sige, at de selv har været ude om det. Jeg synes, at i den Henseende er Forslaget et af de mest uanstændige, der har været forelagt Rigsdagen, og det glæder mig, at dette Spørgsmaal ogsaa er rejst fra anden Side, saaledes at det kommende Udvalg kan faa foretaget en Ændring. Saaledes som det er, vil de, der er blevet Invalider efter Togattentaterne, ingen Erstatning kunne faa, ligesom der heller ikke vil blive nogen Erstatning til de efterladte efter de fire unge Læger, der blev dræbt i Odense. Det er helt urimeligt, at man laver et saadant Lovforslag, der, om jeg saa maa sige, næsten udelukkende gælder Folk af en bestemt politisk Indstilling.

Bestemmelsen om, at der skal ydes Hædersgaver til Kommuniste, synes jeg falder helt uden for Lovforslagets Rammer. Nu hørte jeg nok, at den ærede kommunistiske Ordfører gav en Fremstilling i Retning af, at Kommunisterne var saadan nogle, man i sin Tid havde været paa Jagt efter, til Trods for at det ærede Medlem udmærket godt ved, at Rigsdagen gjorde alt muligt for at faa de flest mulige Kommuniste fri. Naar jeg ser en saadan Bestemmelse, synes jeg, det er, ligesom man fra kommunistisk Side, nu da de er saa stærkt repræsenteret i Regeringen, søger at faa saa meget til sig som muligt.

Jeg synes ogsaa, det er uanstændigt, naar man med Hensyn til Erstatningsraadet har indsat Bestemmelser, som gør, at dette Raad ikke bliver upartisk. Erstatningsraadet maa være ganske upartisk, naar det udelukkende er offentlige Midler, det drejer sig om. Det er jo ikke Frihedsbevægelsens Samraad, der skal udrede disse Midler, og følgelig er det heller ikke dem, der skal bestemme, hvad det offentlige skal betale.

Jeg er overrasket over den Betragtning, der blev gjort gældende af den højtærede Minister: at det var klart, at der i Forbindelse med Kommunisternes Internering var et juridisk Erstatningskrav. Jeg tror, man skal være forsigtig med at hævde det, ogsaa fordi det forekommer mig, at man, naar man fører det ud i sine Konsekvenser, kan risikere et Erstatningskrav af langt større Dimensioner paa Grund af Minister Frode Jakobsens ulovlige Gerning.

Jeg henstiller altsaa, at man gennemfører Afsnittet om Erstatninger og udvider

det til at omfatte alle Clearingmordenes Ofre, og at Erstatningsraadet gøres upartisk, men at Spørgsmaalet om Hædersgaver overgaar til en ny Rigsdag, efter at Folket har talt ved et Valg, og efter at vi har faaet en ny Regering.

Hartvig Frisch: Jeg vilde gerne udtale nogle Ord vedrørende et specielt Punkt i Lovforslaget, idet jeg dog først vil komplimentere Ministeren for den Klarhed, der præger Opbygningen af Lovforslaget.

Det har været mig en stor Glæde, at man fra forskellig Side under denne Debat har peget paa, at der maa ske Ændringer i den Del af Lovforslagets første Paragraf, der drejer sig om Clearingmordenes Ofre. Jeg lyttede med stor Opmærksomhed og Glæde til det ærede Medlem Hr. Aksel Møllers Ordførertale. Jeg synes, at det ærede Medlem her paa en eksemplarisk klar Maade fremførte de Betragtninger, som maa gøres gældende vedrørende de Ofre, der paa denne Maade faldt i Frihedskampen, ofte værgeløse i deres Senge, som Gengældelsesofre, som der staar i Lovforslaget, og jeg vil gerne give min fulde Tilslutning til disse Betragtninger, ligesom jeg vil udtrykke min Glæde over, at det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen støttede dem. Jeg tror ikke, at man over for den Maade, hvorpaa Clearingmordene fandt Sted, kan fastholde Ordene i § 1, Stk. 1, e): „paa Grund af disses nationale eller politiske Indstilling“. For mange af disse Mords Vedkommende har man Indtryk af, at de fra tysk Side, fra Mordernes Side, simpelt hen er foregaaet efter Telefonbogen, og vi maa tage Hensyn til de enestaende barbariske Former, som denne Kamp havde antaget.

Men der er en Tilføjelse, som jeg gerne vil gøre i Form af et Spørgsmaal til den højtærede Minister, og det er, hvorledes man vil stille sig med Hensyn til Ofrene for Sabotagen paa Storebæltstærgen.

Vi ved jo alle, at Gud være lovet gik det saadan, at denne frygtelige Handling, som kunde have medført Druknedøden for 600 Landsmænd, blev afværget i den Forstand, at det blev et mindre Antal, som mistede Liv eller Førlighed. Disse Landsmænd, som blev ramt af den Ulykke, maa der vel ogsaa tages et Hensyn til, de maa da i høj Grad siges at være Ofre, og jeg kan ikke tænke mig, hvordan man skulde kunne staa med helt ren Samvittighed, naar man gennemfører en Erstatningslov for en hel Række Ofre og man saa over for disse vilde sige: I er ikke berettigede til at blive taget med. Fra den danske Fri-